

K O B R A

KULTURNÍ OBČASNÍK REGIONÁLNÍCH
AUTORŮ

DUBEN 2020 *** ROČNÍK XXI. *** ČÍSLO 4

Cítát inspirující: A nejlepší myšlenky mě napadají v noci – a ty do rána samozřejmě zapomínám.

Alena Mornštajnová

Balada krvavá **Ilona Pluhařová** (úryvek)

Uprostřed stmívání, uprostřed černajících mraků
rozpitá rumělka krvavého strachu
zatéká do duše spisovatele.

Sedí, bledý, zírá někam ven,
dlouho, tupě, v sebe zahleděn,
múzy marně, marně vyhlíží,
zarmoucený vleklou potíží.

Uprostřed stmívání, uprostřed černajících mraků
rozpitá rumělka krvavého strachu
vlévá se do srdce proudem gejíru.

KNIHOU PROTI VIRU!

Dubnový úvodník KOBRY je aktuální, původně jsem měl připravený jiný, ale okolnosti mě donutily přece jenom se vyjádřit k tomu, co všichni dnes a denně prožíváme – KORONAVIRUS!

Vstoupil do našich životů nečekaně, i když jsme mohli tušit, že se blíží něco ošklivého, ale nakonec i já jsem přece jen doufal, že to nebude tak strašné, že přijdou určitá omezení, ale ... Přiznejme si, že většina z nás tohoto soupeře podcenila. Jenže co teď? Jistě dodržovat vyhlášená opatření, ale z vlastní zkušenosti vím, že člověk by měl něco dělat, aby „nezcvoknul“, nepropadal „malomyslnosti.“ Ideální dělat manuálně, ale co chcete v panelákovém bytě dělat? Možná uklízet, gruntovat, cvičit, šít roušky, ale jak by se měl bránit literát?

Psaním a čtením! Říká se, že ve válce mlčí múzy. Myslím si, že by v naší situaci mlčet neměly. A tak jsem na facebooku vymyslel rubriku „KNIHOU PROTI VIRU! Snažím se každý den přidat nějakou knihu, která mě zaujala. Ideálně k ní přidat odkaz, kde se dá stáhnout jako e-kniha. Vypomáhám si pochopitelně rubrikou „Řekni mi, co čteš...“ z Kobry.

Vím, že se knih koronavir nezalekne, ale jednak já mám nějakou náplň a třeba někoho moje knižní tipy zaujmou, zlepší mu náladu a aspoň na chvíli vyvedou z depresivních myšlenek. A pokud se někdo přidá ke mně a začne dávat i svoje knižní tipy, budu jen rád!

Vir nám překazil plány na setkání u příležitosti 30.výročí založení spolku, překazil i vyhlášení 19.ročníku Řehečské slepice, ale neměl by nám překazit elán do práce, naději, že zase bude líp. I když v jedné věci přináší i jedno pozitivum. Moje babička říkala, že všechno špatné, je k něčemu dobré! Možná že i vir nás naučí víc si vážit některých věcí, že zdraví a zdánlivě obyčejné věci jsou mnohdy víc než lákavá pozlátka reklam, že lidská solidarita je víc než hordy tak zvaných virtuálních přátel.

Přeji Vám všem hodně zdraví, ať všechna omezení a opatření přečkáme a zase se ve zdraví sejdeme nad literaturou. A k tomu nám v těchto dnech dopomáhej KNIHO!

Václav

VÍTE, ŽE ...

- Václav Franc vystoupil s autorským čtením ve čtvrtek 5.března v Klubu důchodců Mánesova v Hradci Králové. Vedle vlastní povídkové tvorby představil svoje texty o Boženě Němcové.

- V časopise Unie českých spisovatelů „Literatura – Umění – Kultura“ vyšly dvě povídky Václava France. Ve středu 19.února povídka „Naše paní Irma Hojná“ a ve středu 11.března povídka „Album.“

- V 10.ročníku soutěže „Textík“ v Jindřichově Hradci se do sborníku dostali i jičínsí autoři. V kategorii poezie Ilona Pluhařová (téma „Co mě těší nebo trápí?“) a v próze Pavel Velešovský (téma „Ohňová země.“) Zároveň byla vydána kniha Klíče, mobil, brejle! autora Václava France, který v předchozím ročníku získal zvláštní cenu nakladatele.

- V bulletinu Střediska východočeských spisovatelů č. 59 (březen 2020) najdete článek Václava France „Den poezie v Jičíně 20.11.2019 s fotografií Martina Žantovského. Václav

JOSEF JINDRA - „POVÍDKY A NEPOVÍDKY“

Josef Jindra je znám především jako básník. Na druhou stranu znám celou řadu jeho zajímavých prozaických textů, řada z nich vyšla v Časopisu autorů Jičínska, ve sbornících ze soutěží a dalších tiskovinách.

V letošním roce se rozhodl vydat tyto povídky, fejetony, vyprávění, pověst v souborném balení, takže jsem si při jejich četbě opět některé připomněl. Třeba nezapomenutelnou úvodní povídku „Můj přítel Alf.“ Či povídku „Májové poledne,“ kterou Josef psal k tématu „erotika“ pro náš program. Jindra je autor, který umí vstoupit do různých žánrů a vede si výborně. Třeba i do oblasti sci-fi, jak dokazují povídky „Vynálezce zůstává nezvěstný“ či „Mikrobi.“

Bohužel život píše i smutné kapitoly jako třeba ve vzpomínkové próze na konec 2.světové války „Hořce mi voní konvalinky.“ Václav

Josef JINDRA - PSÁT ČI NEPSAT !?

Přátelé, pište! I když lidé dnes čtou málo a poezii snad vůbec ne. Čtou snad opravdu jen nadšenci, kteří sami píší a nemají naději. Lépe řečeno: peníze. Protože jim se tiskne jenom velice sporadicky. Není ten, kdo by saturoval náklady vydání a také zajistil distribuci – tedy opět mezi těch „x“ potencionálních zájemců, co sami píší a mohli by mít případně ze zvědavosti zájem si něco koupit.

Mladíček redaktor renomovaného vydavatelství se nejistě až štitivě natáhne po vašem rukopisu s jistou nadějí, že to snad přec jen nejsou verše, ale další z dobře prodejných kuchařek nebo pamětí některé televizní celebrity. A zrovna to vám řekne: „pokud to přijmeme, tak počítejte s vydáním tak za čtyři pět let. Ale spíše vůbec ne. Nikdo to nekupuje. Dnes frčí celebrity z televize.“

Některému z nás se k vydání podaří sehnat sponzora. Takových šťastlivců rozhodně není mnoho. Přesto knížečky vycházejí a do obecních knihoven docházejí zdarma malé knížečky a časopisy literárních kroužků, které svou útlostí lákají k prohlédnutí a pohlázení v rukou jako něžná dívčí lýtky po jaru. Proč?

Nezbývá totiž, než si udělat radost, ušetřit na jídle a pořídit si vše za své, zaplatit tiskárnu, osobně rozdat výtisky knihovnám a přátelům. Je to jako když každému dáte jen tak pro nic za nic 70 – 100 Kč z rozpočtených nákladů. Možná pár kousků někde zkusit komisionálně rozprodat, ale s žalostným výsledkem. Ovšem – získáte hřejivý pocit, že jste něco udělali pro českou literaturu a svou seberealizaci. A také je tu přec jen rozdíl proti jiným finančním nákladům, kdy také málo užitečně vynaložíte na něco prostředky. Třeba na auto: nakonec ho stejně ojezdíte nebo rozbijete, nic z něj nezbude a pes neštěkne. Jako by nebylo. Je to ale zase lepší, než když vynaložíte značné prostředky na získání manželky. Může být, že ji pak ani sami nevyužíváte, čte si v ní někdo, kdo vůbec nepřispěl. Ale to je hloupý příklad.

Zato obyčejná knížečka s vaším autorským jménem je věčná hned! Jako neočekávaný dárek může být zdrojem překvapení až uleknutí třeba u ošetřujícího personálu v nemocnici. A není to úplatek! Vždyť zkuste doktorovi podstrkávat stejnou finanční hodnotu 70 –100 Kč (dokonce v drobných), koho by to neurazilo. Knížka – to je něco jiného, zvláště když dostatečně skromně podotknete, že je to vaše dílko. Většinou nejspíše obdarovaného knížka nezajímá, ale znejistí, co to je za člověka

a zda by také třeba stížnost na nekvalitní léčení nenapsal ve verších. Pak nejspíš tu knížечku někomu dá a ona začne pout' otloukánka mezi lidmi jako zvláštní druh podivného neúplatkového všimného a možná i vaše jméno někomu utkví v paměti.

Není v Čechách věc, která by se nerozkecala. I z nejtajnějších sejfů obrany státu. Tak proč by se nerozšířila i zvěst o autorovi? Dobré je mít současně i nějaký známý průsvih, jako je prokázaná i neprokázaná nevěra, smrtelná nemoc, nedávná autohavárie, vyhoření domu, být někým oloupen a případ prošel tiskem. To vždy naše bližní potěší. Ano – jsou i tací, kteří sice neradi, ale přesto věnují značný obnos jen proto, aby zjistili, co že ten blázen od vedle vlastně blbne, že píše, a měli na něho případně i průkazný materiál. Ale těch je málo. Peněz je škoda.

Snaha uplatnit se na trhu není nic snadného. Za studií vzpomínám na vyprávění profesora Regnera, jak jim za první republiky před branou ústecké chemičky stály hloučky čerstvě vystudovaných inženýrů a chtěli zadarmo (!) na půl roku či rok vzít do práce, aby ukázali, že umí a dostali pak trvalé zaměstnání s platem. Prvorepubliková nekoordinovaná nadprodukce inženýrů byla (tedy v drastičtějším měřítku) v něčem podobná dnešní nadprodukci dobrovolných psavců.

Jsou ovšem také jednotlivci – a těch zas tak málo není – kteří po přijetí darované knížky vás hned uzemní, že kdysi také psali, ale nechali toho už na gymplu, nebo stále ještě píší, ale ven s tím nejdou. A tak jsem si s jedním původně nepříjemným panem kardiologem popovídali možná hodinu o literatuře a potíživ se psáním, zatím co se čekárna přepňovala pacienty. Ukázal se nakonec jako pán velmi příjemný. Ne že by vyřešil mé zdravotní potíže, ale získal jsem řadu úplně jiných užitečných informací, zdravotně bohužel nevyužitelných. A také snad protekční lidský přístup pro příště.

Je samozřejmě nesmysl uplatňovat knížku veršů jako dárek kdekoliv. Např. v uhelných skladech, v autoservisu, či na finančním úřadě. Ale už taková pohřební služba stojí za zvážení. V knížce veršů je přeci tolik krásných motivů na parte! Každý musí vycítit sám, kde dát to, kde ono. Bylo to „před klíčem“, je to i po nich. Přitom – jak už bylo řečeno – knížku vlastních veršů nelze pokládat za korumpující materiál, stejně jako kyselé domácí víno. Je to obraz křehké duše za často nevalně vypadajícím obličejem. Je to navštívenka jinak prázdné peněženky.

A proto, lidé: Piště! A sami vydávejte! Má to přec jen něco do sebe. Až si knížky budete při setkáních vyměňovat jako navštívenky, bude u

nás dobře. Takhle kulturní národ určitě nikde není. Mimochodem – nedávno jsem stejným způsobem získal Malou zeleninovou kuchařku. Knihu za knihu – řekl ten pán. No odmítnete to! I když byste to sám nekoupil.

Ale třeba už tím literatura začíná čistit svá malá okénka!

Josef Jindra

ČAJ č. 163 – LiS a IVA DUFKOVÁ

V dubnovém ČAJi se hostem stal Literární kroužek při Městské knihovně v Jičíně. Tak se totiž jmenoval při svém vzniku 24.dubna 1990. Kroužek se sice přejmenoval a je známější pod názvem LiS, ale to nic nemění na faktu, že letos si připomínáme jeho 30.výročí.

Za tři desetiletí se stal předmětem zkoumání vědců, a tak přetiskujeme úryvek z diplomové práce Aleše Misaře „Literární spolek v Jičíně,“ ve kterém nymburský autor hledá odpovědi na řadu otázek z činnosti spolku.

Rozhovor poskytla fotografa Iva Dufková (mimochodem moje spolužačka), která uspěla vloni v soutěži Czech Nature Foto 2019. Přiznává, že : „Ve fotografování jsem objevila svoji svobodu!“

Domácí autory zastupuje Monika Eberlová v úvodní básni na titulní straně a Ilona Pluhařová v povídce „Inspekce“ nás zavede do Litoměřic.

Václav

Celostátní literární soutěž Mělnický Pegas

Soutěž vyhláší Literární klub Pegas Mělník jako soutěž celostátní. Podporuje a oceňuje tvorbu autorů všech kategorií:

A – kategorie autorů do 15 let, B – autoři do 30 let, C – nad 30 let a kategorie D je určena pro ty, kteří již vydali veřejně svou básnickou sbírku.

Soutěžní příspěvky (tři až pět básní) se přijímají od 1. ledna do 31. května 2020, slavnostní vyhlášení výsledků se koná na literárně hudebním matiné v Masarykově kulturním domě v Mělníku v říjnu vždy téhož roku, pro který byla soutěž vyhlášena.

ŘEKNI MI, CO ČTEŠ ...

Paolo COGNETTI – DIVOKÝ KLUK

Vydalo Euromedia Group, a.s. - Odeon v roce 2018

Překlad Alice Flemrová

Italský prozaik Paolo Cognetti (*1978) debutoval roku 2004 povídkovou sbírkou „Příručka pro úspěšné dívky“, po níž následovaly dvě další: „Něco malého, co každou chvíli bouchne“ (2007) a „Sofia chodí pořád v černém“ (2012). O rok nato ještě vydal autobiograficky laděný deník Divoký kluk, kde vyličil svůj útěk z města do hor.

Román Osm hor vyšel na podzim roku 2016 v nakladatelství Einaudi. Z knihy se stal celosvětový fenomén: dílo vyjde ve třiatřiceti zemích, jen v Itálii se prodalo na dvě stě tisíc výtisků, jsou zakoupena filmová práva. Tyto úspěchy byly korunovány prestižním literárním oceněním Premio Strega, které spisovatel obdržel 6. července 2017 v Římě.

„Divoký kluk“ je kniha zápisků mladého muže, který hledá ztracenou rovnováhu v přírodě. O samotě chce přehodnotit svůj dosavadní život, a tak si pronajme vysoko v horách ve výšce kolem 2000 metrů horskou chatu. Prožije zde jeden rok, nejprve sám, později do kraje přicházejí pastevci, poznává podobně naladěné lidi, v závěru si dokonce shodou náhod pořídí psa Luckyho. Snaží se psát, do své tvorby přetavuje poznatky odpozorované od přírody, zachycuje stavy, jak se chovají lidé mimo stádo, co je v životě důležité, pro co stojí opravdu žít.

Charakteristická je ukázka ze závěru knihy, viz str. 134: „Tohle jsem dělal jako kluk, poslední kolečko, abych se rozloučil s horami. Psal jsem lístečky a schovával je v puklinách skal, ve šterbinách v kůře stromů, aby tam má slova zůstala i po mém odchodu. Teď musíme jít, řekl jsem Luckymu. Byl čas vrátit se dolů. Už jsem věděl, o čem si v zimě nechám zdát.“

Václav

Snímek Martina Žantovského z našeho čtení v Turnově. Dana Beranová nejen jako autorka, ale i jako kytaristka a zpěvačka.

KOBRA

Kulturní občasník regionálních autorů

Interní tiskovinu regionálních autorů Jičínska

Připravil : Václav Franc, K Hájků 1724, 509 01 Nová Paka

Franczub@seznam.cz

Ročník 21. Číslo 4. Duben 2020.

(2.dubna 2020)

ikobra.rehec.cz